

Sén.

Nekoč sem se zazibal v sén,
Sladák zazibal v sén človeški;
Na prostor stopil razsvitljen —
Bil atrium je to nebeški.

Duhov tu videl sem nebroj,
Ki trli so v nebeška vrata . . .
Švet Peter vpil je: „hej, ti, stoj!
Kdo te pozval je semkaj svata!?“

„Katerega rodú si sin?
Kak jezik govoriš?“ — „Slovenski —“
Odgovoril mu je trpin
„Odlazi, v Hades, kraj peklenski!“

„Kedór latinščine ne zná,
Vsprejet k nam v sveta ni nebesa,
Ta kraj za onih le veljá
Ki so latinskega telesa.“

„Na ona vrata trkaj, tam
Kjer mož stoji ti sivolasi;
A preden stopiš v božji hram,
Moža se onemu oglasi“

Odšel slovenski je trpin
Tje na odkazana mu vrata — — —
„Slovenski, oče, sem jaz sin,
Li vzprejmeš notri tu me svata?“

Šent Volbenk pa je na-nj zavpil:
„Odlazi! — Da te slana vzela!“
In zdaj — po hrbtu je dobil,
Da mu je koža oplavela.

„Tu je Valhale“ — Volbenk dé —
„Tu je za Nemce prostor prvi,
Ta prostor tebi že ne gré
Ker nisi nemške mi krvi.“

„Na ona vrata — tam naprej,
Moža kjer vidiš dva stoječa,
Da se naznaniš jima — glej!
Drugače ti namažem pleča.“

Naprej Slovenec je odšel
Ter odhajaje se priklonil,
Ko pa je tje na kraj prišel,
Lepo, ponižno je pozvonil.

Vratarja čuvajoča vhod
Ob stranih mirno tam stojita,
Bilá sta Šent Ciril in Metod,
Prijazno ga nagovorita:

„Od kod, prijatelj, prideš k nam?
Novice dobre li nam nosiš?
Želiš vstopiti v božji hram,
Čemu to naju, bratec, prosiš!?“

„„Mirá tu prišel sem iskát —
Mirá pri svojeh če ne najdem,
Kam hočem li se še podát,
da s prave spet potí ne zajdem!““

„„No, bil preganjan sem povsod,
Na zemlji tam in na teh dvorih,
Zamán mirá sem iskal tod
Med ptujci — tam — le v teh prostorih.““

„„Šent Peter me je v beg pogнал,
Češ, nisem iz rodú Latinov,
Šent Volbenk se mi je smijal,
Na hrbet dal celó — batinov.““

„No, dobro došel! Naš si brat,
Vsprejemamo tu brate svoje:
Raduj se sredi naših trat
Pokritih v raznovrstne boje.“

„Tedad le vstopi v božji hram,
Zasedi blažene prostore,
Pri ptujcih tú — na zemlji tam,
Najti mirá nihče nemore!“

Narodni postopač.

PODLISTEK.

Žena kot agitator.

Šesto leto bila sta že poročena Jurij Kobilar, odvetniški in zakotni pisar ob enem in Franciška Ivanič. Šesto leto srečna v zakonu. Vsako leto se jima je porodilo dete in vsakokrat — oj smola! — deklica kar je očeta nekoliko vznemirilo, toda on, kot »flegmatičen« človek, ni dolgo prenašal tega nemira v srečo, ter se kmalo zopet razvedril.

Njiju otroci, male Kobilice, bili so, — smiluj se bože! — jako slabo oblečeni, kajti z izborna plačo Jurijevo, kojo je večinoma za se porabil, ni mogla njegova boljša zakonska polovica Franciška kupiti in napraviti deci bogsigavedi kake oprave. Bili so dalje precej zanemarjeni, umazani, nepočesani in večinoma bosí. Ne smemo pa ravno zameriti gospej Kobilici, da je svoje otroke tako slabo »gleštala«. Imela je obilo družega posla. Bila je namreč hišnica v hiši, kjer se je nahajala pisarna,

ter ob enem v pisarni šefa svojega soproga »kavzeidiener-ca«.

Dasiravno ni imela pri obeh poslih mnogo opravila, morala je pa pač vsako jutro odganjati nadležne kmete, koji so pred uradnimi urami hoteli v pisarno.

Da ste jo slišali, ko je govorila s strankami, to vam je bila cel doktor. O vseh pravgah vedela je povedati stranki in potolažiti jo. To pa ne zamam, in njena beseda je mnogo uplivala; dočim je bil njen Jur, ali kakor so ga nekteri zlobni jeziki krstili »Načol«, po celem mestu, da celo po celem okraju znan kot mož pretekane žene.

Da še natančneje naslikam cenjeno osebo gospe Kobile, omeniti moram, da je bila precej debela in grozno — lena, ter da ni sramotila svojega, ne preveč prijetno zvonečega imena.

Tako jima je potekal čas in prišel je čas občinskih volitev. Slučajno je bil šef njenega soproga postavljen za kandidata. Agitacija je bila vsled tega živahna. Jurij letal je okoli in nabiral glasove in poobla-

Z vlakom.

(Resnična.)

Lep pomladanski dan je. Po široki cesti, katera vodi iz Rimskih toplic, proti Laškemu trgu vidimo kmete, ženoče živino na sejem v zadnje omenjeni kraj. Med njimi opazimo tudi kmetiča A., doma od sv. J., tako visoko gori »pod oblaki«, da mu je le parkrat v življenju mogoče iti »doli« med ljudi. Tudi on je vzel seboj svojo kravico, da jo, kolikor mogoče drago proda, ter potem nakupi za dom potrebnih reči. —

Kmalu je bil na svojem cilju. Zamešal se je med možico, ter jel ponujati svoje blago. Kupeca je dobil po kratkem iskanju, in po dolgem prepiranju in barantanju mu jo je prodal za 45 gld. »estrajharskega denarja«. Vesel svoje kupčije je šel v gostilno, ter si pustil prinesiti pol litra vina, »danes si ga lahko privoščim«, mrmral je sam med sabo, »saj sem dobro prodal sivko«. Na to si pokliče še porejijo juhe in vogal belega kruha. Ko se do dobrega naje in napije, plača zahtevan račun in odide.

Pot ga je peljala mimo kolodvora. »Kaj, ko bi se danes z »ajzlponam« peljal«, pravi sam sebi, ter stopi v čakalnico. Z velikimi težavami zve, kje se kupujejo karte. »Dajte še meni eno karto«, pravi uradniku. »Kam pa«, vpraša ga ta. »E kam, domu bi se rad peljal«, zarenči

stila kjer je le mogel in to na daleč okrog.

Naposled, ko je že pri vseh kljentinjah njegovega šefa trkal na vrata, oddajal glasovnice in pobiral pooblastila, kjer se je le upal kaj opraviti, poslal je še svojo ženo k njeni babici, ki je bila z njo jako dobra prijateljica z naročilom naj skuša dobiti pooblastilo od nje.

Franciška kot zvesta Jurjeva družica odpravila se je na pot k babici. Prišedša k njej, jela jej je razlagati kako in kaj ter to in ono, in naposled kaj želi od nje.

Babica pa ni bila pri volji oddati svoj glas nasprotni stranki, ter se je obotavljala.

Franciška uvidela je, da mora z babico »energično« postopati, ako hoče dobro opraviti, se je ojačila, ter jej je osorno v besede posegla: »Veste kaj, mamica! Ako ne podpišete pooblastila ne boste več k nam na prihodnji porod prišli!«

To je babico osupnilo in podpisala je pooblastilo.

Podlipčan.

nejevoljno naš junak. »Kje ste pa doma oče«, vpraša ga zopet uradnik. »To te pa prav malo skrbi«, godrnja zdaj že jezen kmet, — pa če hočeš ravno vedeti »pri Sv. J. sem doma, prav gori na vrhu«. »Tja gori pa ne vozi vlak«, pravi zopet uradnik. »No se bom pa samo do „Remerporta“ (Römerbad, Rimske toplice) peljal«, pravi jezeno kmet. »Tja pa, pa za kateri razred pa bočete imeti karto? Za prvi, drugi ali tretji?« vpraša šaljivo uradnik. »E za mene je že prvi dober«, pravi, vzame listek, plača zahtevano svoto, ter gre za svojimi znanci, kateri so ravno hoteli vstopiti v vlak. »Le hitro pojdi«, pokliče ga eden izmed njih, »drugače bodeš moral tukaj vstati«. »Kam se mi pa mudi?« pravi ponosno naš junak »saj imam karto«. Toda oni niso imeli več časa prepirati se, kajti že je bilo slišati brlžganje vlaka. Hitro so vstopili, se odpeljali ter pustili našega znanca. Ta je z zaničljivim nasmehom gledal za odhajajočim vlakom, ter sam s seboj govoril: »Le peljite se. Pa nikar ne mislite, da bom jaz peš za vami prišel; čemu imam pa karto?« To rekši vzame iz žepa kratko pipo, je natlači s tabakom ter žažge. Ko se nakadi, pokliče nekega uradnika, kateri je šel ravno mimo njega ter mu reče: »Ti, zdajle se bom pa jaz peljal. Tukaj imam karto. Uradnik pogleda listek ter pravi: »Bodete morali še dolgo čakati, vlak proti Rimskim toplicam je že odšel«. »Kaj meni mari Rim in Rimske toplice. Jaz se peljam v Remarport, in stvar je pri kraju«, jezi se kmet. »Saj vam pravim, da je vlak že odšel« odvrne že nekoliko razsrjen uradnik, »Naj odide če hoče«, rentanči kmet, »jaz imam svojo karto, katero sem pošteno plačal, in zato se hočem tudi peljati«. »Dobro«, pravi uradnik, kateremu je še le sedaj na misel prišlo, kaj kmet misli, »jaz bodem brzovjavil v Zidan most po poseben vlak, kateri vas bode stal 80 gld.« »Za pet ran božjih, nikari ne,« pravi prestrašen kmet, »toliko pa še za kravo nisem dobil; šel bodem rajši peš«. To rekši se obrne in odide. »Nikdar se nisem peljal po »ajzlonu«, pa se tudi nikoli ne bodem«, govoril je med potoma, »take goljufije ni nikjer, kakor tukaj. O ti fardirban svet!«

Jack.

Mati: »Otroci, pazite se danes pred očetom; zdravnik mu je prepovedal piti.«

Filozof: »Kako se drznete prepirati z menoj o tej stvari?! Ali ne veste, da sem bil na dveh vseučiliščih?«

Kmet: »To nič ne dé; jaz sem imel tele, ki je tudi pilo mleko dveh krav a čim več je pilo, tem večje tele je bilo«. —

Parabola.

Bogati zasebnik Tolarček se je v svojih mnogobrojnih prostih urah posebno rad bavil z reševanjem globokoumnih problemov. Nekoč si je belil glavo, kako bi se pač dalo določiti, da-li je več pametnih ali več neumnih ljudi na svetu. Hkrati mu pride v restavraciji, kjer mu je nekoliko steklenic šampanjca pomagalo reševati težavno nalogo, izborna misel. Nagloma stopi na ulico in zavpije parkrat prav glasno med množico: »Vi modri mož!« »Vi prebrisana glava!« »Vi pametni človek!« — toda nihče se ni zamenil zanj. Sedaj pa Tolarček premeni svojo taktiko in zakriči (samo enkrat): »Tepec neumni!« Kakor bi trenil, so se vsi do zadnjega jezno ozrli, nekateri so vihteli nad njim svoje palice ter mu nevarno pretili, dijaki pa so tulili kakor besni in rjovel: »Tu je moja karta!« »Vi ste me razžalili!« »Še danes se morate z menoj dvobojevati!« itd.

Z največjim naporom je ušel naš Tolarček obči ogorčenosti — a problem je bil rešen! —

Gabrije pri Ajdovščini.

Predragi Brivče, ko bi vendar takrat v Gabriji bil, bi te bil povabil pod okno poslušat klepetanje dveh deklet;

Franka: O zdrava Lenčka, kako je kaj, kje si pa bila?

Lenčka: Hvala dobro, bila sem pri Tončkovih.

Fr. Kaj pravijo, ali so kaj žalostni, ko so jim table prinesli.

Len.: Prav nič, saj je Sketčev nabil to prepoved ker ne mara, da bi njegovo deklo drugi mladenči motili.

Fr.: Kej pej, Rezka in Marička ste bile.

Len.: E kaj čjô, Lipe ni še mladenič.

Tisti lahki gospodič, pej ni table videl, ko so jo prej dol vrgli.

Fr.: Kaj tako malo časa je bila, ali nimajo patenta?

Len.: Veronika pravi, da so jo tisti osmarji prinesli samo za aprila.

Fr.: Kako si se pa kej imela v Branici z mojim nekdanjim šuštarjem?

Len.: Hvala prav izvrstno. Vendar se ga še spominjaš.

Fr.: Saj enkrat sva se res ljubila. Poslušaj, samo v šestih mesecih mi je pisal 24 pisem. Zdaj je pa pobral šila in kopita in hajd na Planino.

Len.: Ne žaluj preveč, saj imaš bolj izvrstnega.

Fr.: Ne zameri za moje vprašanje; enkrat so govorili, da boš gospa, da vzameš čuvaja Lukovga, zdaj pa ti Urša prejamlje.

Len.: Oprosti me. Gospa »negra« bode moja nastopnica

Fr.: Meni je rekel Tomažev, če se letos ne, da ni več časa za me. Da me izobči.

Len.: Tudi mene je še lani plašil, danes pa mi je rekel: Tebe in Palkavo se oprostim za eno leto, in Bajcavo zato, ker ima ravno nov »gvant«.

Fr.: Beži, beži, Palkavi bo moral dati za tri leta dopusa.

Len.: Nič ne veruj, ona je zaročena s tem in Drejškom, saj je napovedan dvoboj.

Fr.: Še od Rozine in Malje sem radovedna.

Len.: One so imele vsaka svojega fanta.

Fr.: Slišala sem, da je Žonkava, milo, milo jokala.

Len.: Morda ji je šlo v šuln.

Fr.: Kovačinovi na hrbet, kjo je Vencel napel.

Len.: No, nekaj mora ostati od praznikov.

Fr.: Res »luštni« so bili, pa hitro minili.

Len.: Vsaka reč en čas, tudi nam je čas se ločiti. Lahko noč!

Bližnje uho.

Leta 1900.

»Ali Vi tudi nabirate raritete?«

»Da jaz nabiram dopisnice brez razgleda«. —

Vzrok ženitve.

»Zakaj sta se pa vzela?«

»Zato ker mi je bil ta lump dolžan 2 kroni!«

Gospod: »Na vaši strani gošpica živel bi kakor v raj«. —

Gospica: »Potem bi morala prej menjati naše — obleke!«

Sámo enkrat . . .

Samó enkrat, — — pogledal rad
V obraz tvoj premili
Še jaz, — — ljubó — nebeško slad,
Okusil to, s čutili!

Samó enkrat, — — povedal rad
Na tvoja bi ušesa,
Da moja srčna bôl in jad,
Solzi mi tu očesa!

Samó enkrat, — — podal bi rad
Desnico ti v pozdrave! —
Resnice — razodeti sad,
Ne morem iz daljave. —

Samó enkrat, — — poljubil rad
Bi lica ti rudeča! — —
Goreča vica in prepád
Prešel potem — največa. —

I. Z. Dévoljub.

Moje misli:

Marsikdo pride sčasoma do velikih
časti, ker ga niso o pravem času obesili. —

Mladost išče sreče, starost — miru. —

Dober spomin je talent plagijatorjev. —

Kdor se za svet ne briga, s tem se
svet največ peča. —

Takozvane »izkušnje« običajno niso
nič drugega nego zbirka predsodkov. —

Sméla trditev ima v življenji več
vpeha, kakor globoka modrost. —

Za današnje umetnost veljá originelna
prismojenost. —

Čez protekejšo in denar le tisti za-
bavlja, komur oboje manjka. —

Kjer se sreča nastani, tam prenoči
tudi zavist. —

Kritika je tašča umetnosti. —

Ribniški rešetar.

Vožna po želay'snc' v L'bláno in nezaj.

Pretákl' kej'd'n s'm biu šu z sũho
ruabo v majstu N. pa s'm skuz 4 dni pod
an'm kozoveam rojte popravlev pa dost'

rešjet nebrjenču. Gospodar gaspud Štam-
bou Pápe h ktir'm s'm tũd' ne kuašto
hodu je jaku postrajžen člov'k, de ima
zmirej dost' gostu v'soega in nizk'ga stanũ;
tist zna taku plaušat in tũd' lũgat, de m'
še kaks'n gaspud vrjame. Samu an suased
m' vsako odriže in m' náče n'č vrjet. Lej
drag' »Brivec« kaj se je zgudlu!

Štambovga Pápeta suas'd se imenũje
Micken Jũr' tist se naj še po ajzpon' v
L'bláno pálev. Samu vožna se m' je predraga
zdajla, polej ga je pa Pápe navadu k'ku
bua nar b'l po cejn' L'bláno vidu; in toku
le ga je nevadũ:

Ti Juri pojdi jutri zjutraj 1/4 ure prej
na kolodvor preden ulak odide in reci:
prosim karto za v Ljubljano za tretj klas,
in ko ti bo gospod karto dal, se moraš
dvakrat pod nosom iz desne proti levi
po karti vbrisati in zgovoriti »Še, Še«
in te ne bo za karto nič terjal, pa boš
prost voznine. Vajdi da vsaki dan enega
človeka voznine oprostijo toliko časa, da
bo dolg Dolenjske železnice poplačan. To
pa zato, da bi se ljudem prikupili, da ne
bi črez zgubo Dolenjske železnice godr-
njali. Samo vedeti se mora da se to doseže.
Veš Juri, drugim ne smeš te skrivnosti
povedati sicer bi hotel vsaki to storiti:
znajva le midva. — Tudi jaz tako delam
— le tiho pa prst čez usta.

(Dalje prihodnič.)

Po lovu.

»Milostivá, slišal sem, da ste tudi iz-
vrstna jahačiča?« — »No, ja, kolikor se
ravno pri hiši potrebuje!«

Oficijalna notica.

V noči od sobote na nedeljo pala je
krona, ki je visela nad posteljo gospe gro-
fice Kaminsky na posteljo, ter je znatno
ranila na hrbtu gosp. grofa.

Železni socjalni demokrat v tržaški moki.

Zakleti sovražnik kosmatinov in kos-
matink ne zameri, da te moram telegrafično
poklicati. Povabljen si, da nemudoma pri-
sopihaš s celim eugom žajfe v pekovski
tabor. Tam dobiš na peči demokrata su-
hega kakor trska. Ta prikazen adlerjeve
stranke ti dela 26 ur na dan! Po noči je.

bel kakor angelj, po dnevi je pa črn ka-
kor saje, kajti ta tovarna živina ima dva
poklica: peka in oglarja. Potem praviš ti
da v Trstu niso pravi soejalisti. Javiti ti
morem, da mu mojster Pascuti tako samo-
silno kamandira, ker je zvedel, da je bil ta
ponočni in podnevni demokrat enkrat celo
Slovenec. Morda ga tudi ti poznaš, ker vsak
dan gre mimo tvoje brivnice in zadene
v tvojo tablo s svojo zaspano glavo. Pridi
torej brez družga, drugače ne bomo pekli
kruha za te. Pričakuje te

krušni odbor.

Ženin: »Reci mi Tončka, si li praz-
noverna?«

Nevesta: »Ne, dragi moj.«

Ženin: »Potem Ti nekaj povem:
Ti si moja trinajsta nevesta!«

Gospod: (kočijažu, ki počasi vozi):
»Koliko let pa ima vaš konj?«

Kočijaž: Po priliki toliko, kolikor
vaš cilindri!«

Mi smo mi, ki lonce peljamo.

Mi Slovenci smo sicer imeniten in
hraber narod, drugače bi danes niti slo-
venskega pepela ne našel na našej zemlji.
Posebno pa v središču Slovenije na Kranj-
skem so najhrabrejši.

Tam tako »lušno« klofajo svoje smrtne
sovražnike — seveda lastne brate, da kar
eurkoma teče črna kri po »Slovencu« in
»Narodu«. Tam so taki junački, da se niti
»Prajzov« več ne boje: pač pašše liberalce tako
boji klerikalea in narobe, da se kar križajo
kedar se srečavajo. Morda pa delujejo tudi
tukaj še neznani bacili — specifično slo-
venske krvi. — Ako so pa že Kranjci
take narave, kedo jim bode zameril. Jaz
ne. Vendar se mi nekako »premodro« zdi,
smatrati Kranjsko središče sveta. Da bi
vsaj bilo obzidano kitajskim zidom, bi se
morda znalo vbraniiti 24 ur — Krupovim
topom. Ali kertega nemajo, bi vendar mo-
rali bolj resno vpoštevati Primorski val,
ki bi jih utegnil še kedaj braniti; no saj
jih i danes brani in hrabro brani. — Škoda
res, strašna škoda za slovenski narod, da
ni slovenska zemlja politično in gospodar-
sko združena v eno celoto — potem bi pa
res Kranjci ne smeli več reči: »Mi smo
mi, ki lonce peljamo!« —

Pogovor dveh fantov na Gašperjevem vrhu v Brdih na Goriškem.

- J. Kako gre Alojz, kaj mi poveš dobrega od K.... je prijelo kakšno pismo včeraj ali danes?
- A. Dragi moj Pepo zdi se mi, da ni nič prišlo. Kaj misliš, da bo še pisal.
- J. Če ni pisal nocoj pride gotovo dol.
- A. Kako pa veš ti da pride?
- J. Sem mu pisal, da najpride.
- A. Ubogičelin, ko bi vedu, da mu ti pišeš namesto K.... in da tudi prebiraš njegove pisma bi gotovo več ne pisal.
- J. Še manj pa prišel.
- A. Kaj pa mu pišeš?
- J. Pisal sem mu tako, da ko bi imel le en cent soli več v glavi, bi več ne odpisal.
- A. Koliko pisem si mu že pisal?
- J. Na ime od K.... 4 in eno na svoje ime.
- A. Kaj pa si mu pisal na tvoje ime?
- J. Pisal sem mu, da jaz in K.... se že dolgo ljubiva, in da se več ne pustiva, in da gorje njemu če se še enkrat predrzne k nji priti.
- A. Kaj pa je potem pisal?
- J. Za šalo ga je imel, ker je pisal K.... tako-le:

Ljuba moja K....!

Dam ti vediti, da sem prejel tvoje presrečno pismo. Naznanim ti, da sem prejel tudi od tvojga fanta eno, pisal mi je, da se ti in on več ne zapustita, pa za to ljubezen, ki jo imata če ti je ljubo pridem jaz dol, da ti odvezo dam, da ga pozabiš. Zdaj pa te prosim ne zameri, ker ti nisem pisal kadar si hotela, saj veš, da ob delavnem ne morem ker se mi roke tresejo od pikona in saponu.

- A. Ja, ja, le naj pride mu že pripravim jast štolo iz robide pa mu jo trikrat okoli grla ovijem, da bo odveza bolj veljala.

Prišel je ali kar se je zgodilo ni zapisano. Ker druge je lahko za norea imeti, a večkrat človek sam se vjame v dreti. —

Janko: »Nono, zakaj se praskaš ti zmerom po glavi?«

Nono: »Pusti me, to je še edino veselje, katero imam na tem svetu!«

»Ženka, kaj kuhaš danes?«
»Na, dragi moj, če bo to, kar hočem, se boš čudil!«

Poročnik (na plesu): »Vaša hčerka, gospod Merjasec, pleše divno!«

Gosp. Merjasec: »To ni nič, ali da bi jo videli na hitu plavati!«

Stk.

Šef: »Jaz jemljem v službo same oženjene moške.

Svétnik: »Zakaj?«

Šef: »Zato, ker taki ostajajo vedno dolgo v uradu.«

Gospod: »No Ana, kaj kuhaš danes?«

Kuharica: »Zrezki bodo, če ne pride pozneje milostljiva kuhati.« —

A.: »No, lep nahod je moral imeti Ivan tedaj, ko se je zaročil.«

B.: »Kako meniš?«

A.: »Ker je nahoden človek navadno brez okusa.«

Hlapec proti svojej skopej gospodinji:

Svinja ima polno korito ajde, meni pa še košček črniga kruha ne privošite. Popoldan za »malco« ne dobim družega, kakor malo čiste sirotke in par suhih drobnic.

Gospodinja: Veš kaj, pri svinji imam »prefit«, pri tebi pa nič.

Hlapec: Dobro, naj Vam bo pa še svinja za hlapea.

Žalostno.

Lotrijo hvali baba vsaka,

Saj lahko dva dobi petaka.

Boštjan pa Nočta rad hvali,

Če vinca poln leži v štali.

Spominja rad se Krancelj mali

Vseh muzikov, ki niso krali.

Takò vsak človek hvali vedno,

Kar res velja zanj kakor-dedno.

Na tega pa nikdo ni mislil

Ki »prvo postelj« si je izmislil!

Stk.

»Moji zobi so še vsi dobri«, rekla je neka dama, »samo vzad imam eno luknjo!«

A.: »Ta gospod tam, je mnogo let za državo delal!«

B.: V ministerstvu?«

A.: »Ne, v Kopru (zaporu)!«

Dva tatova gresta po noči v dimnik meso krast. Da bi jih pa manj zapazili, nočeta luči prižigat, ter rajše v temi kradata. Prvi se spravi v dimnik, drugi pa spodaj čaka, da bo pobral, kar bo prvi doli zmetal. Ko sname prvo pleče oni v dimniku, pravi spodaj stoječemu, naj pazi kam bo padlo. Nato ga spusti. Ali si dobil? vpraša spodnjega. O, da, pa še dvakrat, pravi spodnji. (Mu je namreč pleče na glavo priletelo).

Poljub in solza.

Strástno mati poljubila
Détetu je nežni vrat;
Ko ga v zibelj je povila
Solza gorka je kanila,
Ti veselja prvíkrat. — —

Pómlad sreče pa vžívala
Malo časa je zares. — — —
Solza britka spet je pala,
Ko za sinčkom je jokala. — — —
Vzel ga angelj je z nebés.

I. Z. Dévoljub.

Učitelj: »Kake lasi so imeli stari Slovani?«

Učence: »Stari Slovani so imeli stari Slovani so imeli sive lasi!«

Mož ženi svoji (jezno): Mica, ako bi ti zame to čutila, kar jaz zate čutim, bi več žame čutila, nego zame čutiš; ker pa ti zame ne čutiš tega, kar jaz zate čutim, nisi vredna, da jaz čutim zate, kar čutim.

Po krokariji.

»Kaj imam od tega! Včeraj so pili vsi na moje zdravje in danas imam »mačka« za »znort!«

DOPISI.

Iz Brezovske Jare. Lūbi Brive! Po-vejdat ti muorem, de suo ble ledje vesieli k se bir pršu u našuo faruo-uduvuo; jon de si taku l'pu briv bres, de be kakšnimu tiekla kri. Samu adn je še vuostov k nejsi znov zanj, nek »svetnik — trgove«. Zanj prnisi pasebnuo britu, ker je kasmat vazvon jn vaznutr; ta te je gledov pa strani. An drūji jje tūdi šie, k nej še prov vabrit, in ta je Karantan. Vuon jema zmieraj važanco, de jemamuo hlapecu jen nje miežnarja. Gvišnu udobi duosti, njegov kasmat želuode od »uduve«.

Praviš de nejsi mougu pagledat u šulo. Se zna, ker tūkej je zmieraj odprta »lūknja«. Ti si mougu prašat Lūkata Flekea; ma samu ne znam, kaku be se žnjem pagavarjov, zatu k ani pravjo, de gavari: francuosku, kinešku, indjansku, egiptovsku ju buh zna še, »kul-kul« šprah, samu slavensku né. Pej ti »Brive« znam, de gavariš več šprah, taku se buosta zgavarila tūdi za ga vabrit. In če buo kej djav vadrežmū an malu jezička, de buo znov tudi slavensku.

Še anuo be ti rad pavejdov, ma nie pot strehuo. Pa skoro se bajim, de niebi čūli: zajei, ragač jen župan —. Pej nej buo, ti čem vseglīh pavejdat: prnas jemamuo an vielik »vrt«, jen ta je reis taku vielik, de ga nemuorejo z usega »pecirka«, ladje vabdeilat. Zatu suo še najieli Strūkla za cejpt, jen Jerina za vuovit cepe, de niebi zajei pajeli frūšk jn jabk. Leipa hvala, Vam gaspudje vadbuorniče, de taku skrbiste za domaće delavce!!! Taku lūbi Brive, pridi po veliki noči enkrat k nam jemu buoš duosti zaslūška.

Klink Klōnk.

Iz Avbera. Dragi majster! Kod se vendar zmieraj klatiš, da te zopet ni nič več sem?

Se li še spominjaš, kako je bilo zadnjič v Avberu? To je bilo tam precej po pustu. Pridi vendar še kaj sem pogledat. Sedaj pa le prinesi tudi klešče seboj, pa le močne, ker te čaka težko delo. Veš kako si uondan strgau tistega J. P., pa ni vse nič pomagalo. On je ravno tisti kosmatinec, kakor je bil prej. Prvo go fanj pocukaj, za tiste pod nosom in prašaj ga, če je poskrbel kaj za ceste! Ma fejest ga primi da buo vedū kedo je biu žep'a. Povej mu tudi, da mu kaj lepo stoji uni-forma, posebno še ona od c. kr. marine in tudi njegovemu šefu, da stoji cilinder, kakor zajeu sedlo!

Za tvoje delo pa, da veš naprej, obljubil ti bo dosti, pa dau — ne vem — menda neč — kakor je vajen, Le glej, da ne ostaneš tudi ti brez plačila, kakor se je že več njim zgodilo. Obljubit in dat ni vsak!

V deželi bahanja v dobi obljub!

Živeli!

Prideše.

Iz Vipavske doline na Kranjskem. Že nekaj let delujoča »Prva Vipavska sadjerejska zadruga« ni pretečeno leto nič delovala, in kakor kaže tudi letos ne bode pardon: v prvi polovici maja bode (mogoče) občni zbor, in mogoče, da se tam sklene tudi delovanje, kakor ga je pretečeno leto sklenila in to le zaradi tega kjer ne more dobiti voditelja. Sosednji voditelj je obtičal tam nekje na laški meji in se nemore nikamor izvleči.

Prosim Te dragi »Brive« ako veš za kakšnega možaka, da bi bil sposoben voditi našo zadrugo pripelji ga na občni zbor (ako se skliče), da se ga imenuje voditeljem naše zadruge, tako bode zamogla zopet lepo vspevati kakor je pred nekaj leti.

Tvoj

»Kikeriki«.

S Krasa. Ko sem bil zadnič sè svojo potno mavho na Pivki, sem videl v vaši Trnje različne ljudi prihajati. Misleč da je tam tržni dan jo tudi jaz tje mahnem, svest si da zalezem kaj za »Brivčev« nož primerniga. Nisem se varal. Po malo korakih dohitim slabotno ženico, kateri je iz cajnce molelo prekajeno svinsko pleče. Pošalim se: No, mamica če bova delila se vam pridružim in če ste za to tudi pleče odnesem? Ta menda me ni umela, zato me začudeno pogleda ter nekaj na tiho spregovori. V tem se začuje iz daljave krepek ženski glas: Kaj greste k cuprnci? Nehodite jo ni doma, je šla na Trsat po žegne! Na te neumljive besede postal sem radoveden vsaj toliko da pričakam dotično bitje, obstoječ iz suhotne beračice, katera mi še enkrat zakliče: Ne hodite ne zdaj, ni Pjepee doma, včeraj je šla v Reko po kadilo! Mati — jo nagovorim — jaz ne umem vaših besedi! Nisem mati ne, jaz sem še dekle, Prosenova Mica sem, rova sem pa vendar vse popravici povem, zato nemorem viditi vas ljudi, ki ste tako brez pameti da hodite k naši cuprnci po lek; možki in babe ste vsi enaki. Kaj vam bo ena brezuka baba povedala, če neč ne zna? Škoda za krače, pršute, klobase in krone katere znašate sem za nomalo kadila po-

mešanega v kakih plevah. Greste pa — Bog mi grehe odpusti — eno na eno kakor k ofru in čakate tam kakor na spoved; doma bi klobase jedli in Boga molili, ne pa hodili do takih babur.

Pred to nenado sem osupnil, rekel nisem nič, mislil si pa: človeka vse doleti. Od sramote da se me tako sodi se vrnem, uvideč, čemu grede ljudje v to vas in kaj pomenja pleče v cajni.

Kajne mojster »Brive« da nakloniš takem ljudem svojo britev ali clo postaviš v okrožju Št. Petra brivnice? (Če je tako je bo res treba. Ured.)

Tvoj potovalec Latinar.

Letigrami.

Komen. Pri obedu po odlikovanju gospoda Josipa Forčič, se je komenski župan zjokal, ker je slavljence prej dobil »križ« kakor komenski zvonik.

Ljubljana. Volitev se vrši mirno. Da se klerikaleci ne pomešajo med liberalce, nosijo prvi bele nageljne, drugi pa narodne trobojnice. Volileci se večinoma vozijo v zaprtih kočijah na volišče. Kočijaži nosijo znake stranke, ki sedé v vozu. Vsako toliko se pripeti, da si dva nasprotna kočja prideta z vozom približno. Takrat se čuje: »Kaj boš ti Janez s tvojim garofelcem«. — »Kaj pa ti s tvojim pandelcem«. Zasukata gajzlo eden proti drugemu, da se kar bliska. — Na večer je vse mirno, elektrika zameži že ob osmi uri. — Da se pa potem med zidovi pije in zabavlja na farje in liberalce to je naravno; drugače bi nihče ne vedel, da so občinske volitve v Ljubljani.

Koper. Italijanski poslanci se kesajo, da so tako zgodaj vstrašili Slovence in Hrvatse. Zdaj jim bode res dolgi čas v zbornici. —

Rim. Št. Peter na Notranjskem je te dni počastil knezoškof sè svojim obiskom. Župan je sklical obč. odbor k posvetu za sprejem, pri tem pa več dni zaspal.

Iz Pivke. Šempeterski imeveljaki žele imeti, ob cesti med vasjo in postajo, razsvetljavo. Vstreže se jim v tem s pogojem, da bodo dosedanji župani in odborniki prižigali in sežgali občinske dolgove. Ta zmes bo zelo trajna?

Naročnikom!

Oni gospodje naročniki, kateri so pristopili v „Brivčevo družbo“ oktobra ali novembra meseca, tem steče s tem mesecem prvo poluletje.

Upravništvo.

Listnica uredništva.

Gosp. Sancin iz Divače: Vaše pismo objavimo takoj, ko bomo imeli prostor v listu, prej nam ni mogoče.

Gospici J. J. Z. D. Vi požete „Njemu“, da ste pri njemu sedela, bila srečna le za hip. No, kaj hočete, saj to je že nekaj če je človek na tej zemlji za „hipec“ srečen. Sicer pa požete dalje, da Vam ni mar za srečo, ker ni življenje večno. Mir zadobite, ko pod črno rušo sladko zaspite. No, vidite, taka se bode „Njemu“ zgodila in Brivcu tudi. — Zato Vam priporočujemo — ne žalujte preveč za „Njem“. —

Gosp. A. Kirar. Hvala za poslano naslove, upamo, da nam ostanejo zvesti pomagači.

Drugi gospodje dopisovalci, že morejo potrpeti, ako niso njih dopisi prišli takrat na dan.

„Slovanski svet“ in „Slavisches Echo“.

Na Dunaju izhajata obadva lista, prvi na slovenskem drugi na nemškem jeziku.

Izdajatelj je gosp. Fran Podgornik.

„Slovanski svet“ izhaja 10. in 25. dan v mesecu na 16 straneh in stane za vse leto 4 gld.

„Slavisches Echo“ izhaja 1., 10. in 20. dan v mesecu in stane na leto 5 gld. — V Trstu ga prodaja tobakarna Lavrenčič, v Ljubljani bukvarna Schwentner po 14 nvč.

Oba časopisa vestno zasledujeta slovensko gibanje in temeljito razpravljata najvažnejša dnevna politična vprašanja. Noben slovenski politikar ne bi smel biti brez teh listov.

Dve Sv. Ivanki.

„Kaj maraste Marika, ke jemaste tašne fajfn šolne z brunela“. — „Ja, se jih imaste tudi vi lahko — beište čedol h Pepetu Krašovcu tam najdeste takšne ku česte. Dobite na zbiro: z brunela, se zvelim pontalom, se zametam spret. Tgdi ima rumene škarpet visoke za zvezat in tudi za otroke, černe ali kukar se zbereste“. — Ma či je ta Pepeta? — Kaj ne znaste, saj hodijo vsi naši manderjarski, moški in ženske dol. Dobite ga tam pri cerkvi sv. Petra le prašajte po Pepetu Krašovcu, vsi vam ga pokažejo.

Jožef Stantič

čevljar v Rosariu.

Edino pravi Paglianov sirup

— kri očiščajoč. —

Ni jeden tolikih posnemalcev in ponarejevalcev Paglianovega sirupa, se ni nikdar upal tajiti, da iznajditelj istega ne bi bil prof. Girolamo Pagliano — ustanovitelj tvrdke v Florencij, že leta 1838 — katera sama poseduje izvorni proces tega izdelka, kateri je prešel po postavnem pravu dedinstva, in je samo ona v položaju ponuditi, kakov tudi ponuja deset tisoč lir vsakemu bi zamogel protestirati proti temu pravu in dokazati nasprotno.

To naj zadostuje, da bodo odjemalci smatrali nespristen vsak drugi, ki ne bi prišel iz edine fabrike prof. Girolamo Pagliano iz Florencije ulica Pandolfini 18. Lastna hiša. Tudi naj se pazi, da vsaka steklenica ali škatijca mora imeti od fabrike depositirav pečat, ki ima obris v modri barvi privlečen z črnim zategnjenim podpisom.

Girolamo Pagliano
Schutzmarke.

Vsi drugi pečati so ponarejeni.

NOVAK MIHA

trgovec

ulica S. Catarina št. 9. TRST ulica S. Catarina št. 9.

(Naš 30 let stara firma).

Razpošilja razna olja, kavo, riž, južno sadje, jestvine in kolonijalno blago. — Pošilja se na debelo in drobno.

Pošiljatve samo na povzetje, posole ostanejo na račun firme odjemalca po pogodbi. — Blago, katero ne vgaaja, se vzame nazaj.

☛ Cena olju je od 28 nvč. do 72 nvč. ☛

Kave dobite: Ceylon, Domingo, Guatemala, Jamajka, Moka, Java, Portorico, Perl, Victoria, Rio in Santos.

Priporoča svojo bogato zalogo vsem stanovom: duhovnikom, učiteljem in uradnikom.

Udani

Novak Miha.

Zavaruj si dom in življenje.

Prijatelj imate svoj dom? — Ga imam. — Imate družino? — Dve hčerki. — Ali ste zavaroval, dom in svoje otroke? — Nisem še. — *Nepreviden je vsak gospodar, ki ne zavaruje svoj dom in življenje svojih otrok* To lahko storiš pri zavarovalnem društvu c. kr. priv. Assicurazioni Generali v Trstu; družba je ustanovljena že leta 1831. Solidnost družbe kaže nje premoženje.

Družba ima 5.250.000 založ. kapitala. Varstvena zaloga je znašala 31. dec. 1896. 66 milijonov 174.000 gld.

Asikuracije so znašale:

1, v zavarovanju na življenje 189 milijonov 549.000 gld.

Prodajalnica jestvin v Barkovljah!

V moji prodajalnici dobi se vsake vrste jetil za naše gospodinje. V zalogi imam: sladkor, kavo, riž in fino olje po 28, 32, 36 nov.; kakor tudi družega blaga na izbero. Vse blago zdravo, dobro in po ceni.

Priporočujem se našim barkovljanskim, kontoveljskim in drugim družinam.

Udani

Ivan Čergol

trgovec.

„SLOVENKA“ Leposlovni list za ženske izhaja v Trstu dvakrat v mesecu. Prinaša razno gradivo za ženski svet; posebno pripovedi, pesmi in razne podučne nasvete za matere in hčerke. — Za vse leto velja 6 kron. Naslov: Upravništvo „Slovenke“ — Trst.

Usojam si slav. občinstvu naznaniti, da prevzamen in izvršujem točno naročila na

kavo, čaj, olje, riž, makerone, delikatese,

— sadje, ribe, vina itd. —

Pošiljatve v oмотih po 5 kg. oddajam po pošti, one od 30 kg. naprej pa po železnici s povzetjem.

Take pošiljatve se izplačajo vsakomur, posebno p. n. gg. hrčmarjem, drežinam in onim, ki rabijo za dom različne jestvine ali želé o raznih prilikah nabaviti si specialitete, katerih se na deželi ne dobi, ali pa le zelo drago, n. pr. morske ribe, in rake, sveže sadje, fino olje, itd.

☛ Glavni moj namen je razpošiljati dobro blago in po nizki ceni. ☛

Cenike dopošljem radovoljno in brezplačno.

Za p. n. gg. trgovce imam poseben cenik in zamoren dajati blagó po tako nizkih kupih, da se ne bojim konkurence.

Tudi sprejemam zastopstva in vsakojaka posredovanja.

Z odličnim spoštovanjem

ERNEST PEGAN

Trst, ulica S. Francesco št. 6.

EDINO PRAVI PALIANOV SIRUP

ki čišči kri

OPOMIN v interesu lastnega zdravja.

Pravi Pagliano sirup, ki čisti kri, je edino oni iznajden po prof. Girolamo Pagliano iz Florencije (ne od Ernesta ali drugih Pagliano. Ernest Pagliano iz Napolja skuša držnostjo slepariti občinstvo, češ da je njega sirup pravi. Ali to ni res. Da je Ernestov sirup res njegov to ne tajimo, ali da ni od iznajditelja to trdimo.

Tvrška Girolamo Pagliano v Florencij, ponudi 10 tisoč lir vsakemu, ki bi upal dokazati nasprotno, kar pa Ernest nemore.

Opozarjamo Vas na edino tvrško Girolama Pagliana v Florencij, Via Pandolfini 18. Vsaka steklenica ali skatlica nosi položeno marko: — na svitlo modrem polju — črno in raztegnjeno tvrško Girolamo Pagliano. (To je glavni znak.) Zđaj ste razumeli.

Domača krojačnica

TRST

ulica S. Maurizio št. 11, II. nadstr.

Podpisani javi slav. občinstvu, da kroji obleke in perilo za gospode po najnovejšem kroju in za vse letne čase po jako primerni ceni. Delo solidno. Na povabilo pride tudi na dom jemati mero in naročila.

Priporočuje se Tržaškim in zunanjim Slovincem udani

Josip Vičič

krojaški mojster.

Domača slovenska gostilna
FRAN VALETIČ

v ulici Solitario št. 12.

toči dobro, črno in belo

vipavsko, istrsko

In okoličansko vino

Daja se tudi vino na debelo krčmarjem in družinam po znižani ceni. — Kuhinja je preskrbljena z vsem potrebščinami.

Postrežba točna. — Cena primerna.

Za mnogobrojni obisk se priporoča udani
Fran Valetič, krčmar.

Leta 1881. v Gorici ustanovljenja tvrška

E. RIESSNER, v nunski ulici 3,
(nasproti nunski cerkvi).

priporoča preč. duhovščini in slavnemu občinstvu svoje lastno izdelovalnico umetnih cvetlic za vsakovrstne cerkvene potrebe. Ima veliko zalogo nagrobnih vencev, za mrtvaške potrebe, voščene sveče itd. vse po zmerni ceni.

Naročila za deželo izvršuje točno in solidno. Priporoča slav. občinstvu tudi svojo tiskarno črk na perilo.

Prodajalnica pri Sv. Ivanu

št. 336.

ima veliko zalogo vsakovrstnih kolonijalnih jestvin kakor: kavo, riž, olje, kis in razne moke in močnata jedila, drži v zalogi rzna manufakturne tkanine za oblačila.

Cene primerne. — Tobakarna.

Za obilen obisk se priporočuje:

Ana ud. Gašperčič
trgovka.Pri moj tvrški
Schivitz & Comp. v Trstu

se dobivajo stroj vsake vrste in potrebščine k istim. Sesalke in brizgalke vsake vrste. Cevi in kovin, kavčuka in platna. Medeni in broneni ventili, pipe itd. Orodje za obrtništvo in kmetijstvo. Vse iz prvih tu- in inozemskih tovarn. Nove posode „Emeri“ in škropilnice proti peronospori svojega izdelka in druge.

Garantiram dobrote vsega blaga.

Cene nizke.

Velika zaloga v ulici Zonta šte. 5.

MAT. ŽIVIC, inženir.

Izdelujem tudi načrte za napravo novih tovarn, plinov, vodovodov, cest itd. Moja tvrška prevzame tudi izvrševanje istih del.

Franjo Fojkar, posestnik v Stari Loki
pri Škofji Loki št. 19.
(Gorenjsko).

Prodaja na drobno in debelo najbolj fino naravno sadjevo žganje, dober okusen brinjevec kuban iz najboljših brinjevih jagod. Pijača je zdrava in krepilna za moške želodce. Oddaje prekupovalcem in družinam po najnižji ceni

Obilo naročbe prosi gornji.

Slovenska gostilna

„PRI PETELINU“

v Trstu

sprejme vsakega lačnega io utrujenega gosta ter ga pogosti z jedjo in pijačo, da bude zadovoljen.

Gospodar gostilne

ANTON VODOPIVEC

je preskrbel svojim gostom hladnega, vedno svežega piva, vina belega in črnega vipavskega in butiljkom. Prijazna gospodinja pa Vas postreže z tečnim zajuterkom, kosilom, večerjo.

Da bolje ustrezem svojim cenj. gostom, posebno pa trudnemu popotniku, napravil sem tudi spalnice zmehkimi in čednimi posteljami, katere oddajam svojim gostom v prenočišče. — Cena je zmerna.

Vse prav čedno zdravo in ceno.

Popotnik, ko prideš v Trst, ozri se na krasno tablo:

„PRI PETELINU“

Ulica Ghega šte. 7.

Rusko-slovenski slovar

sestavil Hostnik

izdala

Goriška tiskarna A. Gaberšček v Gorici.

Stane samo 3 krone

Slovenska mladina, ki želiš čitati ruske duševne velikane v izvorniku, in si tako nasrkati slovanskega duha, segaj predno po ruski slovnici, katera obsega slovnico-slovarček in berilo.

V „Goriški Tiskarni“ A. Gaberšček v Gorici

izšel je ravnokar

BEN-HUR

Sloveči roman iz časih Kristusovih

Cena mu je: 1.20

po pošti gid. 1.30

Naročila je pošiljati naravnost na tiskarno.

Svoji k Svojim!

Podpisani priporoča slovenskemu občinstvu bogato založeno pekarijo. — Postreže vsaki čas s zvežim kruhom: prodajalce, krčmarje in odjemalce na debelo s primernim obitkom. Kruh se prinaša na zahtevo na dom. Prodaja se vseh vrst moke — domače pečivo — sladkarije in pristno domače maslo. — Sprejema v peko domači kruh; vse po nizkih cenah. Pekarija je v

ulici Stadion št. 20.

odprta je od 5. ure zjutraj do 10. zvečer. Priporoča se udani

Jakob Perhave,

lastnik.

